

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 149.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001053920/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

han, til sin Overraskelse, sin Faders gode Ven, Hans's Fader, Peter Reinicke fra Mansfeld. Han var paa en Forretningsrejse længer sønderud, — men her skulde han nu aflevere en Sum Penge fra Hans Luther til Sønnen. Og saa havde han desforuden den Besked til ham fra den Gamle, at Martin for Fremtiden, her i Erfurt, skulde leve som et Menneske og ikke som en Tigger. Han skulde ikke tee sig som en Hertug, det forstod han vel var ikke Meningen, men han maatte ikke paa nogen Maade være til Spot eller være afhængig af de andre Studenter. Han skulde alene bruge sin Tid til at forfremmes i sine Studeringer og ikke til at gaa efter Føden som forhen. Nu vilde hans Fader sørge for ham, til han var bleven færdig. Peter Reinicke kunde ikke bare sig for at lade Sønnen forstaa, at nu var hans Fader en ret velholden Mand. Dog føjede han ogsaa sin egen Formaning til: at Martin jo maatte leve sparsommelig, men alligevel vise, at der ogsaa var Folk i Mansfeld, og at han var kommen af Folk. Det vilde Martins Venner, Hans og Magdalene, synes bedst om, tilføjede han med et lille Blink i Øjet. — Endelig skulde Peter Reinicke sige, at hvis nogen af de ældre Studenter vilde kjonere Martin, saa skulde han enten slaa fra sig, hvis det kunde klare det, eller ogsaa straks gaa til de højeste Foresatte ved Universitetet — og ikke til de lavere Mellem-mænd, som der vel ogsaa nok paa de Steder skulde være nogle af.

Martin følte sig naturligvis baade glad og taknemmelig, fordi han nu ogsaa her skulde være fri for Tigger-Syngen og al den Slags og tilmed ikke skyldte andre end sin Fader Tak derfor, — men det var ham dog mere, det, at faa Lungerne fyldt med ny, frisk Luft, Hovedet med mange Tanker og Oplevelser, — han syntes ikke, han længe havde været saa mægtig til at leve i Nuet.

Imorgen allerede skulde Depositsen være; det var jo, efter Sigende, en svær Omgang, som nok skulde tage Ens Tanker, mens *det* stod paa.

Den foregik ganske rigtig næste Formiddag i Gaarden til et af Collegierne. De var et halvt Hundrede Stykker den Dag, de fleste lod til at være meget forknytte. Martin var tilmode, som naar han tidligt paa Somren, hjemme, skulde ud i Bækken og have et lystigt, koldt Bad.

Det var nogle Magistre, der skulde behandle de unge

Fyre. Disse — Martin med — blev forinden udklædte i spraglede, naragtige Klæder, fik Hatte paa Hovedet med lange Ører og en Rævehale og Horn. Først blev de jagede rundt i Gaarden med Slag af Sandposer, som Magistrene havde i Hænderne. Professorerne og en Mængde Studenter sad paa Bænke langs Gaardens Mure, og lod til at more sig stærkt. — Magistrene lod dernæst de Unge stille sig i Rundkredse, i hvis Midte en Magister stod. Og nu spurgte han dem ud, gav dem det ene Spørgsmaal galere end det andet. »Har Du haft en Moder?» blev der spurgt. »Ja.« »Nej, det er hende, der har haft Dig.« Saa fik de Lussinger til Straf for deres fejle Svar.

Martin kunde daarligt nok forstaa, at de gamle, lærde Mænd kunde fornøje sig saa svært derover. Men selv fandt han det jo meget morsomt.

Tilslidst blev de Unge spurgt, hvad de *vilde*. Dér havde de lært Svaret: de vilde have Hornene af sig.

Saa begyndte den egentlige Mishandling eller vexatio, som det kaldtes. De maatte lægge sig ned paa Jorden, og de blev nu skrubbete, høvlende, filede med forskjellige grove Træinstrumenter, endelig blev ogsaa Hornene slaet af Hatten paa dem, de blev overspuledede med Vand, til Tegn paa, at de nu havde aflagt deres Mørkhed og Dyriskhed og var blevne rigtige Mennesker eller Studenter. Til Tegn paa deres nye Stand fik de fremdeles nogle Saltkorn paa Tungen og Vin hældt paa Hovedet — det skulde betyde Visdom og Glæde. En Professor holdt en Tale for dem, hvori han forklarede dem, hvad alle disse Handlinger og Mishandlinger betød. Saa blev de kortelig spurgt ud i deres Kristendom og andre Kundskaber, — og var saa færdige til at deltage i det Gilde, hvormed deres Studenterliv begyndte.

Martin gennemgik det hele med en undrende Fornemmelse af, hvor dog alle Besværligheder, der kom udefra, var nemme at overvinde. Han maatte da sikkert i sin Ensomhed og sine Ængstelser have udført Arbejder eller udholdt Anstrængelser, mod hvilke dette var den rene Børnelig.

Før de forlod Gaarden, mens de stod og pustede efter Depositsen, kom der en Del ældre Studenter ind paa Pladsen til dem, og Martin hørte, at de sagde til de forskjellige Unge: »Du skal være min Pennal,« — eller noget lig-